Povídky
Lucy Maud Montgomeryové

1896 - 1901

Splendidum družstvo

Povídky Lucy Maud Montgomeryové

1896 až 1901

LUCY MAUD MONTGOMERY

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Povídky Lucy Maud Montgomeryové

Copyright © Lucy Maud Montgomery, 1896 až 1901

Translation © Tereza Novotná, 2022

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-249-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-250-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-251-2 (PDF)

Podle amerického originálu *Lucy Maud Montgomery Short Stories, 1896 to 1901 by L. M. Montgomery*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

Zatoulaná věrnost
Červený pokoj
Nečekané setkání
Miriamin milenec
Navzdory sobě
Dívka na výpomoc
Dotek osudu
Tvrdohlavá Theodosia
Vánoční inspirace
Žert, který se nepovedl
Lahvička s mátovou esenci
Lilianin podnikatelský záměr
Impulzivní pozvání
Helenino probuzení
Trnitá cesta k srdci Anny
Příběh pozvánky
Vánoční omyl
Případ vniknutí na cizí pozemek
Usvědčující fotografie
Young Si

Zatoulaná věrnost

„Půjdeš se mnou dnes odpoledne do zátoky?“ Tu otázku položila Marian Lesleyová. Esterbrook Elliott mistrovským dotykem odepnul jemný trs noisettských růží, který nosila u krku, a přenesl si je do knoflíkové dírky, když zdvořile odpovídal: „Jistě. Jak víš, můj čas je ti plně k dispozici.“

Stáli v zahradě pod krémově kvetoucími opadanými akáty. Jeden dlouhý chochol květů se lehce dotýkal jemných, zlatohnědých závojů dívčiných vlasů a vrhal na krásnou, květinovou tvář pod ní vlnící se stín. Esterbrook Elliott, stojící před ní, si hrdě pomyslel, že nikdy neviděl ženu, která by se jí mohla rovnat. V každém detailu vyhovovala jeho kritickému, vybíravému vkusu. Nebylo na ní nic, co by stálo za kritiku.

Esterbrook Elliott vždycky miloval Marian Lesleyovou – nebo si to alespoň myslel. Vyrůstali spolu od dětství. On byl jediný syn a ona jediná dcera. Mezi oběma rodinami vždy platilo, že se chlapec a dívka mají vzít. Ale Marianin otec nařídil, že mezi nimi nesmí padnout žádný slib, dokud Marian nebude jednadvacet let. Esterbrook přijal svůj vytyčený osud a vybranou nevěstu s přesvědčením, že je výjimečně šťastný člověk. Ze všech žen na světě byla právě Marian tou, kterou by si vybral za paní svého krásného

starého domu. Byla jeho chlapeckým ideálem. Věřil, že ji upřímně miluje, ale nebyl tak zamilovaný, aby byl slepý k světským výhodám manželství s Marianou.

Před dvěma lety mu zemřel otec a zanechal ho bohatého a nezávislého. Marian přišla o matku v dětství; otec jí zemřel, když jí bylo osmnáct. Od té doby žila sama s tetou. Její život byl tichý a osamělý. Esterbrookova společnost byla to jediné, co jí ho zpestřovalo, ale stačilo to. Marian ho milovala celým svým srdcem. V den jejích jednadvacátých narozenin se oficiálně zasnoubili. Měli se vzít na podzim příštího roku. Na nebe jejího štěstí nepadl žádný stín. Vcelku si byla jistá neochvějnou oddaností svého milence. Pravda, občas se jí zdálo, že jeho chování postrádá vášnivý zápal milence. Byl vždy pozorný a zdvořilý. Stačilo vyslovit přání, aby zjistila, že je okamžitě splněno; každou volnou chvíli trávil po jejím boku. Přesto si někdy napůl přála, aby projevil více milenecké netrpělivosti a intenzity. Byli všichni milenci tak klidní?

Vyčítala si tuto počínající neloajalitu tak často, jak často se protivně vtírala do jejího vnitřního vědomí. Esterbrook byl jistě dostatečně zamilovaný a oddaný, aby uspokojil i ty nejnáročnější požadavky náklonnosti. Marian sama byla poněkud zdrženlivá. Její známí ji nazývali chladnou a pyšnou. Jen pár privilegovaných znalo bohaté hlubiny ženské něhy v její povaze. Esterbrook si myslel, že ji plně doceňuje. Když se v noci, kdy se zasnoubili, vracel domů, s podvědomou kritikou si v duchu prohlížel seznam Marianiných půvabů a dobrých vlastností a s nejvyšším uspokojením přiznal, že na ní není jediná věc, kterou by si přál změnit. Dnes odpoledne pod akáciemi plánovali svatbu. Neměli se s kým poradit, jen sami se sebou.

Měli se vzít začátkem září a pak odjet do zahraničí. Esterbrook pečlivě a promyšleně mapoval detaily jejich svatební cesty. Navštívili by všechna starosvětská místa, která si Marian přála vidět. Poté se vrátí domů. Probíral určité změny, které by chtěl provést ve starém Elliottově sídle, aby bylo vhodné pro mladou a krásnou paní. Většinu plánování provedl on. Marian spokojeně naslouchala jeho návrhy. Poté navrhla tuto procházku do zátoky.

„Jaký konkrétní předmět dobročinnosti jsi teď v zátoce našla?“ zeptal se Esterbrook s předstíraným, zájmem, když šli dál.

„Malá Bessie paní Barrettové je velmi nemocná s horečkou,“ odpověděla Marian. Pak zachytila jeho znepokojený pohled a spěšně dodala: „Není to nic nakažlivého. Žádné nebezpečí nehrozí, Esterbrooku.“

„O sebe jsem se nebál,“ odpověděl tiše. „Měl jsem strach o tebe. Jsi mi příliš drahá, Mariano, než abych ti dovolil riskovat zdraví a život, kdyby to bylo nebezpečné. Jakou jsi pro ty lidi v zátoce štědrou paní. Až se vezmeme, musíš mě vzít za ruku a naučit mě konat dobročinnost. Obávám se, že jsem žil poněkud sobeckým životem. To všechno změníš, drahá. Uděláš ze mě dobrého muže.“

„Tím už jsi, Esterbrooku,“ řekla tiše. „Kdybys nebyl, nemohla bych tě milovat.“

„Obávám se, že je to negativní druh dobroty. Nikdy jsem nebyl těžce zkoušen. Možná bych v té zkoušce selhal.“

„Jsem si jistá, že ne,“ odpověděla Marian hrdě.

Esterbrook se zasmál; její důvěra v něj byla příjemná. Nenapadlo ho nic jiného, než že se ukáže, že je jí hoden. Zátoka, takzvaná Cove, byla malá rybářská vesnička ležící na nízkém písčitém břehu malé zátoky. Domy, shluknuté na jednom místě, nevypadaly jako nic

jiného než větší mušle vyplavené mořem, tak šedé a vybělené byly od dlouhého působení mořských větrů a vodní tříště.

Kolem nich si hrály desítky otrhaných dětí, které na přicházející cizince hlučně pokřikovaly. Dole na písečném pásu pláže pod domy se povalovaly skupinky mužů. Sezóna lovu makrel ještě nenastala, jarní lov sleďů byl již za námi. Lidé spjatí s mořem trávili dovolenou. Užívali si ji plnými doušky, šťastná kolonie, která se nestarala o to, co přinese zítřek.

Venku kotvily lodě, které pluly po třpytící se hladině stejně ladně jako mořští ptáci a jejich vysoké stěžně se skláněly k zemi na vlnách. Na vzdálených mořích panoval líný, zasněný klid; modř obzoru byla bledá a matná; slabé fialové mlhy rozmazávaly obrysy vzdálených mysů a útesů; žlutý písek se třpytil ve slunečním svitu, jako by byl posypán drahokamy.

Kolem vesničky se rozléhal šum života, kterým pronikaly ostré tóny dovádějících dětí, z nichž většina si přestala hrát, aby si s tajnou zvědavostí prohlédla návštěvníky. Marian ho vedla k domku, který stál stranou od ostatních na samém okraji skalního překryvu. Dvorek byl úzkostlivě čistý a neosvětlený; malý chodníček, který jím procházel, byl úhledně lemován bílými mušlemi; z oken s mušelínovými závěsy vykukovalo několik kvetoucích muškátů. Vstříc jim vyšla žena s unavenou tváří.

„Bessie je na tom stejně, slečno Lesleyová," odpověděla na Marianin dotaz. „Doktor, kterého jste poslala, tu dnes byl a udělal pro ni, co mohl. Vypadá to docela nadějně. Nestěžuje si na nic – jen leží a občas sténá. Někdy je neklidná. Je od vás moc milé, že sem tak často chodíte, slečno Lesleyová. Tady na poličku, Magdaléno, polož ten košík, který paní přinesla."

Dívka, která dosud seděla nepozorovaně zády k návštěvníkům v čele dětské postýlky v jednom rohu místnosti, vstala a pomalu se otočila. Marian i Esterbrook se zarazili. Esterbrook zalapal po dechu jako člověk náhle probuzený ze spánku. Ve jménu všeho úžasného, kdo nebo co by mohla být ta dívka, tak málo souznící se svým okolím?

Stála v zářivém světle rohu a její podivuhodná krása zářila s živou bohatostí jakoby vzácného obrazu. Byla vysoká a nádherné proporce její postavy spíše zdůrazňovaly než kazily strohé šaty s tmavým potiskem, které měla na sobě. Těžké masy jejích vlasů, zářivě kaštanové barvy byly stočeny do bohatého lesklého uzlu na zátylku klasicky modelované hlavy a vlnily se dozadu z nízkého čela, jehož voskově lesklý vzhled neušetřily ani vánky oceánu.

Dívčina tvář měla plný, dokonalý ovál s bezchybně pravidelnými rysy a velké oči byly oříškově hnědé, v šeru kouta potemnělé. Ani tvář Marian Lesleyové nebyla jemněji zbarvená, ale na hladkých, mramorových tvářích se neobjevil ani náznak barvy, přesto voskově bledá barva nenesla žádné stopy nemoci nebo slabosti a její plná ústa měla intenzivní karmínovou barvu.

Stála zcela nehybně. V její póze nebylo ani stopy po rozpacích nebo nízkého sebevědomí. Když paní Barrettová řekla: „Tohle je moje neteř Magdaléna Crawfordová," jen tiše naklonila hlavu. Když postoupila dopředu, aby převzala Marianin košík, připadala si v nízké, přeplněné místnosti jaksi nepatřičně. Její přítomnost působila na příchozí podivně zdrženlivě.

Marian vstala, přistoupila k lůžku a položila štíhlou ruku na horké čelo malé trpitelky. Dítě tázavě otevřelo hnědé oči.

„Jak se dnes máš, Bessie?"

„Mad'len – chci Mad'len," zasténal malý prostý hlásek.

Magdaléna přistoupila a postavila se vedle Marian Lesleyové.

„Chce mě," řekla tichým, vzrušujícím hlasem; bez jakéhokoli drsného přízvuku nebo intonace. „Zdá se, že jsem jediná, koho vždycky žádá. Ano, miláčku, Mad'len je tady – hned vedle tebe. Neopustí tě."

Klekla si k malé postýlce, rukou zajela dítěti pod krk a něžným, konejšivým pohybem si přitáhla kudrnatou hlavičku k sobě. Esterbrook pozorně sledoval obě ženy – jednu stojící u postýlky, oděnou v jednoduchém oděvu s krásnou, vznešenou tváří a druhou, klečící na holé, pískem vysypané podlaze v ošuntělých šatech, s nádhernou hlavou skloněnou nízko nad dítětem a dlouhými třásněmi lesklých řas, které rozmazávaly chladnou bledost oválné tváře.

Od chvíle, kdy se oči Magdalény Crawfordové na jedinou prchavou vteřinu podívaly přímo do jeho, se mu srdce rozbušilo nepojmenovatelným vzrušením bolesti a rozkoše, vzrušení bylo tak silné, náhlé a vášnivé, že mu tvář zbledla dojetím; zdálo se, že místnost mu před očima plave v mlze, v níž se leskne ta nádherná tvář s hypnotickým, temně zářícím pohledem, který si razí cestu do jemu dosud neznámých hlubin a propastí jeho duše.

Když se mlha rozptýlila a jeho mysl se ustálila, podivil se sám sobě. Přesto se chvěl v každém údu a jediná jasná myšlenka, která se prodírala z jeho zmatených myšlenek, byla nepřekonatelná touha vzít tu chladnou tvář mezi dlaně a líbat ji, dokud se její obličej bez vášně nerozzáří v teplý a pulzující život.

„Kdo je ta dívka?" zeptal se náhle, když opustili chalupu. „Je to ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl – když nepočítám tebe,"

rychle podotkl se smíchem.

Úsměv na Mariině tváři zmizel jako když mávne kouzelným proutkem. „Tu poslední větu jsi měl raději vynechat," řekla tiše, „ano, je velmi krásná – neobvyklá krása, zdá se mi. Připadalo mi na ní něco zvláštního a podivného. Jak říkala paní Barrettová je to její neteř. Vzpomínám si, že když jsem tu byla asi před měsícem, paní Barrettová mi řekla, že očekává, že s ní bude nějaká její neteř žít – alespoň nějaký čas. Její rodiče byli oba mrtví, otec nedávno zemřel. Paní Barrettová vypadala, že ji to trápí. Říkala, že ta dívka byla dobře vychovaná a zvyklá na lepší věci, než jí může ona poskytnout a obávala se, že bude velmi nespokojená a nešťastná. Zapomněla jsem na to, dokud jsem tu dívku dnes neviděla. Rozhodně se zdá být velmi nadřazenou osobou; jsem si jistá, že jí bude v zátoce velmi smutno. Není pravděpodobné, že by tam zůstala dlouho. Musím se podívat, co pro ni mohu udělat, ale její chování mi připadalo dost pyšné, nemyslíš?"

„To sotva," odpověděl Esterbrook úsečně. „Na dívku v jejím postavení mi připadala překvapivě důstojná a sebevědomá. Princezna by se nemohla tvářit a klanět královštěji. V jejím chování nebyl ani stín rozpaků, navzdory nesourodosti prostředí, v němž se nacházela. Měla bys ji raději nechat na pokoji, Mariano. S největší pravděpodobností by se jí nelíbila jakákoli tvoje povýšenost. Má nádherné, hluboké oči."

Marianina tvář opět zčervenala, když jeho hlas podvědomě přešel do zasněného, retrospektivního tónu a v jeho chování se objevila lehká zdrženlivost, která mu už zůstala. Esterbrook odjel při západu slunce. Marian ho požádala, aby zůstal na večer, ale on se vymluvil.

„Přijdu zítra odpoledne," řekl, když se sklonil, aby jí na tvář vlepil nedbalý polibek na rozloučenou.

Marian ho zádumčivě pozorovala, jak odjíždí a v srdci cítila nevysvětlitelnou bolest. Cítila palčivěji než kdy jindy, že v povaze jejího milence jsou hlubiny, které nedokáže vyburcovat k rodinnému životu. Měl tu moc někdo jiný? Vzpomněla si na dívku v zátoce s hlubokýma očima a nádhernou tváří. Přepadla ji neblahá předtucha a strach.

„Mám přesně takový pocit, jako by mi Esterbrook navždy odešel," řekla tiše a sklonila se, aby se otřela o tvář orosený, mléčně bílý květ akácie, „a už se ke mně nikdy nevrátí. Kdyby se to stalo, pro co bych asi tak mohla žít?"

Esterbrook Elliott měl v úmyslu, nebo si to upřímně myslel, vrátit se domů, když Marian opustil. Přesto, když dorazil k cestě odbočující k zátoce, otočil po ní koně s ruměncem na tmavé tváři. Uvědomil si, že motivem jeho počínání byla neloajalita vůči Marianě a zastyděl se za svou slabost. Ale touha ještě jednou spatřit Magdalénu Crawfordovou a podívat se do hloubi jejích očí byla silnější než všechno ostatní a přemohla každý záchvěv povinnosti a odporu. Když dorazil do zátoky, nikde ji neviděl. Nenapadla ho žádná záminka, proč by se měl zastavit v Barrettově chalupě, a tak pomalu projel kolem vesnice a jel podél pobřeží.

Slunce, rudé jako doutnající uhlík, bylo napůl pohřbeno v hedvábně fialovém okraji moře; na západě bylo obrovské šafránové, růžové a étericky zelené jezero, skrz které plul zakřivený šalup tenkého novoluní, pomalu se prohlubujícího z bezlesklé bílé, přes lesklé stříbro až po vyleštěné zlato, a doprovázela ho jedna osamělá, perleťově bílá hvězda. Rozsáhlá konkávní obloha nad ním byla

fialová, nekonečná a bezchybná. Daleko venku se na zářivé hrudi zálivu jako drahokamy shlukovaly soumračné ametystové ostrůvky. Malé vodní tůňky podél nízkých břehů zářily jako zrcadla z vyleštěného jacintu. Malé, borovicemi lemované mysy vybíhaly do vody a jako fialové klíny rozřezávaly její lesklou modrou plochu.

Když Esterbrook zabočil za jeden z nich, spatřil Magdalénu, jak stojí kousek od něj. Byla k němu otočená zády a její nádherná postava se temně rýsovala proti živé obloze. Esterbrook seskočil z koně a nechal zvíře stát samotné, zatímco k ní rychle došel. Srdce mu dusivě bušilo. Nebyl si vědom žádného přímého cíle, jen toho, že ji chce vidět. Když k ní dorazil, otočila se s lehkým překvapením. Jeho kroky nevydaly na písku rozbrázděném přílivem žádný zvuk.

Několik okamžiků tak stáli proti sobě, oči jim hořely s němým zkoumáním duše a otázkami. Slunce zmizelo a zanechalo na obloze ohnivě rudou skvrnu; podivné, zářivé světlo bylo překvapivě živé a jasné. Drobné křupavé obláčky a vločky pěny se proháněly jako skřítci. Svěží vítr, vanoucí od zálivu, pohazoval lesklými prstenci vlasů kolem Magdaléniny bledé tváře; v jejích očích našly útočiště všechny zaběhnuté stíny této hodiny.

Pod spalujícím pohledem Esterbrooka Elliotta se v její tváři neobjevil ani náznak barvy. Když však řekl “Magdaléno!”, ve tváři jí protestně vzplál jediný horký karmínový plamínek. Zvedla ruku s nádherným gestem, ale ze rtů jí nevyšlo ani slovo.

„Magdaléno, nemáš mi co říct?“ zeptal se a přistoupil k ní blíž s prosebnou vášní ve tváři, jakou oči Marian Lesleyové nikdy neviděly. Natáhl k ní ruku, ale ona před jeho dotykem ustoupila.

„Co bych ti měla říct?“

„Řekni, že jsi ráda, že mě vidíš.“

„Nejsem ráda, že tě vidím. Nemáš právo sem chodit. Ale věděla jsem, že přijdeš."

„Ty jsi to věděla? Jak je to možné?"

„Tvé oči mi to dnes napověděly. Nejsem slepá – vidím dál než ti tupí rybáři. Ano, věděla jsem, že přijdeš. Proto jsem sem dnes večer přišla – abys mě našel o samotě a já ti mohla říct, že už nemáš zamnou chodit."

„Proč mi to musíš říkat, Magdaléno?"

„Protože, jak už jsem ti řekla, nemáš právo sem chodit."

„Ale když tě neposlechnu? Když přijdu navzdory tvému zákazu?" obrátil své stálé světélkující oči na její bledou, usedlou tvář.

„Tak to bys byl šílený," řekla chladně. „Vím, že jsi zasnoubený se slečnou Lesleyovou. Proto jsi buď falešný vůči ní, nebo urážíš mě. V obou případech není společnost Magdalény Crawfordové to, o co musíš usilovat. Jdi pryč!"

Odvrátila se od něj s panovačným gestem odmítnutí. Esterbrook Elliott vykročil vpřed a chytil její pevné, bílé zápěstí. „Neposlechnu tě," řekl tichým, intenzivním tónem; jeho krásné oči se vpíjely do jejích. „Můžeš mě poslat pryč, ale já se vrátím, znovu a znovu, dokud se nenaučíš mě snášet. Proč bys mě měla potkávat jako nepřítele? Proč nemůžeme být přátelé?"

Dívka se mu znovu postavila tváří v tvář. „Protože," řekla hrdě, „nejsem ti rovna. Mezi námi nemůže být žádné přátelství. Nemělo by být. Magdaléna Crawfordová, rybářova neteř, pro tebe není vhodná společnice. Byl bys hloupý a zároveň neloajální, kdyby ses mě ještě někdy pokusil vidět. Vrať se ke krásné, vznešené ženě, kterou miluješ, a na mě zapomeň. Možná si myslíš, že mluvím divně. Možná si myslíš, že jsem troufalá, když s tebou, cizincem,

mluvím tak otevřeně. Ale v životě jsou okolnosti, kdy je nejlepší mluvit otevřeně. Nechci tě už vidět. Teď se vrať do svého světa."

Esterbrook Elliott se od ní pomalu odvrátil a mlčky se vracel na břeh. Ve stínu většího stromu se zastavil a ohlédl se na ni, která se na ohnivém pozadí zapadajícího nebe a stříbřitě modré vody vyjímala jako nějaká bohyně. Nebe nad hlavou bylo hustě poseté hvězdami, noční vánek vanul ze svého doupěte ve vzdálených, ozvěnou se nesoucích mořských jeskyních. Po jeho pravici se v soumraku mihotala světla zátoky.

„Připadám si jako zbabělec a zrádce," řekl pomalu. „Dobrý Bože, co je to za šílenství, které mě přepadlo? Je tohle moje vychloubačná mužná povaha?"

O chvíli později dusot kopyt jeho koně odezněl na břehu. Magdaléna Crawfordová setrvala na místě, dokud poslední matná červeň nezmizela ve fialovém šeru červnového mořského soumraku, nad nějž nic nemůže být vzácnějšího ani věšteckého, a se smutnýma očima a přísně semknutými rty naslouchala sténání a šumění moře daleko za zátokou.

Druhý den, když odpolední slunce viselo nad vodou horké a těžké, přišel Esterbrook Elliott znovu do zátoky. Našel ji opuštěnou. Přišla zvěst o makrelách a všechny lodě vypluly za růžově rudého svítání do lovišť. Dole na pruhu jiskřivě žlutého písku však spatřil stát Magdalénu Crawfordovou s rukou na laně, které připevňovalo malou bílou lodičku k úlomku napůl ztroskotaného vraku. Pozorovala hlouček racků shluknutý na špičce úzké písečné kosy vybíhající doleva. Otočila se, když za sebou zaslechla jeho spěšný krok. Její tvář mírně zbledla a do hloubi očí jí přeskočila vášnivá, okouzlující záře, která vyprchala stejně rychle, jako se objevila.

„Vidíš, že jsem se vrátil navzdory tvému příkazu, Magdaléno."

„Vidím," odpověděla vážným, ustaraným hlasem. „Jsi blázen, který se odmítá nechat varovat."

„Kam se chystáš, Magdaléno?" Uvolnila provaz od vraku.

„Chystám se převeslovat na Chapel Point pro sůl. Myslím si, že dnes v noci připlují lodě naložené makrelami – podívej se, jak jsou tam daleko na desítky – a sůl bude potřeba."

„Dokážeš veslovat tak daleko sama?"

„Snadno. Veslovat jsem se naučila už dávno – tehdy to byla zábava. Od té doby, co jsem přišla sem, je mi to velmi užitečné."

Lehce vstoupila na malou mělčinu a zvedla veslo. Kolem ní proudily zářivé sluneční paprsky a rozpalovaly bohaté odstíny jejích vlasů do rudého zlata. S ladností mořského ptáka se vyrovnala pohupující se lodičce. Muž, který se na ni díval, cítil, jak se mu zatočila hlava.

„Sbohem, pane Elliotte."

Jako odpověď vyskočil do člunu, popadl veslo a strčil do starého vraku s takovou energií, že člun vystřelil od břehu jako pěnový zvon. Jeho náhlé vzedmutí ji prudce rozkývalo. Magdaléna málem ztratila půdu pod nohama a slepě se chytila jeho paže. Když se její prsty sevřely na jeho zápěstí, projelo mu každou žilou vzrušení jako oheň.

„Proč jsi to udělal, Elliotte? Musíš se vrátit."

„Ale já to neudělám," řekl rozhodně a podíval se jí přímo do očí s panovačností, která mu seděla. „Chystám se tě převézt na Chapel Point. Mám vesla – aspoň pro tentokrát budu pánem já."

Na okamžik se jí v očích zableskl vzdorovitý protest a pak pohasl. Její bledou tvář náhle zbarvil horký ruměnec. Jeho vůle ovládla její;

dívka se chvěla od hlavy až k patě a pyšná, citlivá ústa se mírně usmála.

Do tváře muže, který ji bez dechu pozoroval, se zableskla vítězná, vášnivá radost. Natáhl ruku a jemně ji zatlačil do sedadla. Posadil se naproti ní, chopil se vesel a vyrazil po hladině jiskřivě modré vody, skrze niž se zprvu vlnivě třpytilo dno z bílého písku, ale posléze se prohloubilo do průsvitných, matných zelených hlubin. Srdce mu bouřlivě bušilo. Jednou mu hlavou prolétla myšlenka na Marianu jako chladný závan větru, ale když se jeho oči setkaly s Magdaleninými, zapomněl na ni.

„Pověz mi o sobě, Magdaléno," řekl nakonec a přerušil chvějivé, okouzlené, jiskřivé ticho.

„Není o čem vyprávět," odpověděla s příznačnou přímostí. „Můj život byl velmi neradostný. Nikdy jsem nebyla bohatá ani příliš vzdělaná, ale – dřív to bylo jiné než teď. Než otec zemřel, měla jsem nějakou šanci."

„Když jsi sem přišla poprvé, muselo ti to tu připadat velmi osamělé a zvláštní."

„Ano. Nejdřív jsem myslela, že umřu, ale teď už mi to nevadí. S mořem jsem se spřátelila, hodně mě naučilo. V moři je jakási inspirace. Když člověk naslouchá jeho neustálému šumění, které se ozývá vždy o půlnoci a v poledne, jeho duše se vydává vstříc Věčnosti. Někdy mi to působí takovou radost, že je to skoro bolest."

Náhle se odmlčela.

„Nevím, proč s tebou takhle mluvím."

„Jsi zvláštní dívka, Magdaléno. Nemáš jiného společníka než moře?"

„Ne. Proč bych měla chtít mít? Nebudu tu dlouho."

Elliottova tvář se stáhla křečí bolesti.

„Chystáš se odjet, Magdaléno?“

„Ano, na podzim. Musím si vydělat na vlastní živobytí, víš. Jsem velmi chudá. Strýc a teta jsou sice laskaví, ale nemohu souhlasit s tím, abych je zatěžovala déle, musím si najít nějakou práci.“

Ze rtů Esterbrooka se vydral povzdech, který byl téměř sténáním.

„Nesmíš odejít, Magdaléno. Musíš zůstat tady – se mnou!“

„Zapomínáš,“ řekla hrdě, „že se mnou nemůžeš takhle mluvit? Copak jsi zapomněl na slečnu Lesleyovou? Nebo jsi zrádce nás obou?“

Esterbrook neodpověděl. Sklonil před ní svou bledou, zbědovanou tvář a sám sebe usvědčil. Na prsou zátoky se třpytily nesčetné drahokamy jako na prsou krásné ženy. Břehy byly v dálce purpurové a ametystové. V dáli se na bledém obzoru shlukovaly namodralé, přízračné plachty. Lodička tančila jako pírko nad vlnami. Byli blízko ve stínu Chapel Pointu.

Marian Lesleyová toho odpoledne marně čekala na svého milence. Když konečně přišel za voňavého soumraku červnové noci, přivítala ho na verandě zastíněné akáty s chladnou sladkostí. Snad jí nějaký jemný ženský instinkt našeptával, kde a jak strávil odpoledne, protože mu nenabídla polibek ani se ho nezeptala, proč nepřišel dřív.

Jeho oči se na ni v matném světle upíraly, vnímaly každý detail její sladké ženské rafinovanosti a půvabu a s obtížemi potlačily zasténání. Znovu se sám sebe zeptal, co ho to popadlo za šílenství, a znovu se mu jako odpověď vynořila tvář Magdalény Crawfordové, jak ji tehdy viděl, jak se na něho mračí.

Když odcházel, bylo už pozdě. Marian ho sledovala z dohledu, jak stojí pod akáciemi. Zachvěla se jako při náhlém ochlazení. „Cítím se tak, jak se asi musela cítit Vašti," zamumlala nahlas, „když se svržená a neporažená vyplížila z bran Šúšanu, aby ukryla své zlomené srdce. Zajímalo by mě, jestli si Ester už uzurpovala mé žezlo. Ukradla mi snad ta dívka v zátoce s bledou, kněžskou tváří a tajemnýma očima jeho srdce? Možná ne, protože možná nikdy nebylo moje. Vím, že Esterbrook Elliott bude do písmene věrný svému slibu, který mi dal, ať ho to stojí, co chce. Ale já nechci žádný bledý stín lásky, která patří jiné. Obávám se, že se přiblížila hodina abdikace. A co pak zůstane bez trůnu Vašti?"

Esterbrook Elliott, který se vracel domů v nočním klidu, sváděl těžký boj sám se sebou. Konečně se ocitl tváří v tvář pravdě – trpkému poznání, že Marian Lesleyovou nikdy nemiloval jinak než s láskou a bratrským citem a že Magdalénu Crawfordovou miloval s vášní, která hrozila smést všechny zbytky jeho cti a věrnosti. Viděl ji jen třikrát – a jeho pulzující srdce leželo v dutině její chladné bílé ruky.

Zavřel oči a zasténal. Jaké šílenství. Jaké nevýslovné bláznovství! Nebyl svobodný – byl připoután k jiné všemi provazy cti a sebeúcty. A i kdyby byl svobodný, Magdaléna Crawfordová by pro něj nebyla vhodnou ženou – přinejmenším v očích světa. Dívka z Cove – dívka s nízkým vzděláním a bez společenského postavení – ano! Ale on ji miloval. Znovu a znovu sténal ve svém utrpení. V dálce na svahu ležely vody zálivu jako inkoustový pruh a z nočního ticha se ozýval vzdálený, šumivý nářek moře; světla v zátoce se slabě mihotala.

V následujícím týdnu chodil do zátoky každý den. Někdy Magdalénu neviděl, jindy ano. Ale na konci týdne zvítězil v hořkém,

srdce drásajícím boji sám se sebou. Jestliže slabě podlehl prvnímu šílenému záchvěvu nové vášně, nakonec se v něm znovu prosadila síla jeho mužnosti. Váhání a kolísání skončily, i když v jeho hlase byla slyšet vášnivá bolest, když nakonec řekl: „Už se nevrátím, Magdaléno."

Stáli ve stínu borovicemi lemovaného ostrohu, který vybíhal vlevo od zátoky. Procházeli se spolu po břehu a pozorovali nádheru mořského západu, který plápolal a zářil na západě, kde se rozprostíralo moře makrelových mraků, karmínově a jantarově zbarvených, mezi nimiž se táhly dlouhé stužkovité pruhy jablečně zelené oblohy. Kráčeli mlčky, ruku v ruce, jako by to dělaly děti, ale v jejich srdcích vřelo vzrušení a pulzovala mocná vášeň.

Když Esterbrook promluvil, Magdaléna se otočila a dlouze se na něj dívala. Před nimi se rozprostírala zátoka, zklidněná a mihotavá; skrz šero soumraku prosvítalo několik hvězd. Přímo přes průsvitnou zeleň, růže a modř západu visel temný, nevzhledný mrak, podobný rozmazanému obrysu obludného netopýra. V matném, odraženém světle nabyla dívčina truchlivá tvář podivné, nadpozemské krásy. Odvrátila oči od nastavené bílé tváře Esterbrooka Elliotta k zářivému šeru moře.

„To je nejlepší," odpověděla nakonec pomalu.

„Nejlepší – ano! Lepší by bylo, kdybychom se nikdy nepotkali! Miluji tě – ty to víš – slova jsou mezi námi zbytečná. Nikdy předtím jsem tak nikoho nemiloval. Udělal jsem chybu a musím za ni zaplatit. Rozumíš mi?"

„Rozumím," odpověděla prostě.

„Neomlouvám se – byl jsem slabý, zbabělý a neloajální. Ale přemohl jsem se – budu věrný ženě, které jsem se zaslíbil. My dva se

už nesmíme setkat. Tohle šílenství musím navždy zničit. Myslím, že jsem blouznil od toho dne, kdy jsem tě poprvé uviděl, Magdaléno. Můj mozek je teď jasnější. Vidím svou povinnost a hodlám ji splnit za každou cenu. Neodvažuji se říct víc. Magdaléno, musím tě požádat o odpuštění."

„Není co odpouštět," řekla pevně. „Byla jsem vinna stejně jako ty. Kdybych byla tak rozhodná, jak jsem měla být – kdybych tě podruhé poslala pryč tak jako poprvé, nemuselo k tomu dojít. I já jsem byla slabá a zasloužím si odčinit svou slabost utrpením. Máme před sebou jen jednu cestu. Esterbrooku, sbohem." Hlas se jí zachvěl nezvladatelnou křečí bolesti, ale zamlžené, truchlivé oči se od něj neodvrátily. Muž vykročil vpřed a chytil ji do náruče.

„Magdaléno, sbohem, miláčku. Než odejdu, polib mě jen jednou."

Uvolnila mu ruce a hrdě ustoupila. „Ne! Žádný muž mě nepolíbí na rty, pokud se nestane mým manželem. Sbohem, drahý."

Mlčky sklonil hlavu a odešel, ani jednou se neohlédl, jinak by ji mohl spatřit, jak klečí na vlhkém písku a bezhlučně a vášnivě pláče.

Marian Lesleyová se příštího večera dívala na jeho bledou, odhodlanou tvář a četla v ní jako v otevřené knize. Sama zbledla; pod sladkýma fialovýma očima se objevily fialové stíny, které mohly naznačovat její vlastní bezesné noci.

Přivítala ho klidně a natáhla k němu pevnou, bílou ruku na uvítanou. Viděla stopy po boji, kterým prošel, a věděla, že z něj vyšel jako vítěz. To vědomí jí trochu ztížilo úkol. Bylo by snazší nechat napínající se kabel vyklouznout, než ho od sebe odhodit, když jí neochvějně ležel v ruce. Na okamžik se jí srdce zachvělo nevýslovně sladkou nadějí. Nemohl by časem zapomenout? Musela

by nakonec přece jen přetrhnout oslabené pouto mezi nimi? Možná by mohla získat zpět své ztracené žezlo, kdyby…

Ženská pýcha zadusila bojující naději. Žádná rozdělená věrnost, žádné prázdné zdání královny pro ni! Její příležitost přišla, když se Esterbrook s vážností zeptal, zda by se jejich sňatek nemohl trochu uspíšit – zda by se nemohla stát jeho nevěstou už v srpnu? Marian na prchavou vteřinu zavřela oči a štíhlé ruce, ležící mezi krajkami v jejím klíně, se křečovitě sevřely.

Pak tiše řekla: „Někdy mě napadlo, Esterbrooku, že by bylo lepší, kdybychom se vůbec nevzali."

Esterbrook se na ni překvapeně podíval. „Vůbec se nevzít! Mariano, jak to myslíš?"

„Přesně to, co říkám. Myslím, že se k sobě přece jen nehodíme tak, jak jsme si mysleli. Milovali jsme se, jak by se na bratra a sestru slušelo – to je všechno. Myslím, že bude nejlepší, když navždy zůstaneme bratrem a sestrou."

Esterbrook vyskočil na nohy. „Mariano, víš, co říkáš? Určitě jsi neslyšela – nikdo ti nemohl říct…"

„Nic jsem neslyšela," přerušila ho spěšně. „Nikdo mi nic neřekl. Jen jsem řekla, co jsem si v poslední době myslela. Jsem si jistá, že jsme udělali chybu. Ještě není pozdě ji napravit. Neodmítej mou žádost, Esterbrooku!"

„Proboha, Mariano!" zachroptěl. „Nemohu uvěřit, že to myslíš vážně. Copak ti na mně přestalo záležet?" Pevně sepjaté ruce se sevřely o něco pevněji.

„Ne – vždycky mi na tobě bude záležet jako na příteli, pokud mi to dovolíš. Ale vím, že bychom se navzájem nemohli učinit šťastnými – čas na to už pominul. Nikdy bych nebyla spokojená, ani

ty ne. Esterbrooku, prosím! Osvoboď mě od slibu, který se mi stal nepříjemným poutem!“

Mlhavě pohlédl na její odvrácenou tvář. V jeho srdci se vzedmula obrovská radost – přesto se mísila s velkou lítostí. Věděl – nikdo to nevěděl lépe, co se vytrácí z jeho života, co ztrácí, když ji opustí.

„Jestli to myslíš vážně, Mariano,“ řekl pomalu, „jestli jsi opravdu dospěla k pocitu, že tvá nejopravdovější láska není a nikdy nemůže být moje – že tě nemohu učinit šťastnou – pak mi nezbývá nic jiného než tvé žádosti vyhovět. Jsi volná.“

„Děkuji ti, drahý,“ řekla něžně a vstala.

Sundala si z prstu zásnubní prsten a podala mu ho. Mechanicky si ho vzal. Stále se cítil omámený a neskutečný.

Marian k němu natáhla ruku.

„Dobrou noc, Esterbrooku,“ řekla slabým hlasem. „Cítím se tak unavená. Jsem ráda, že to všechno vidíš ve stejném světle jako já.“

„Mariano,“ řekl vážně a stiskl její nataženou ruku, „jsi si jistá, že budeš šťastná – jsi si jistá, že děláš moudrou věc?“

„Naprosto jistě,“ odpověděla s lehkým úsměvem. „Nejednám zbrkle. Všechno jsem si pečlivě promyslela. Vždycky budeme přátelé. Tvé radosti a strasti pro mě budou jako moje vlastní. Až přijde láska, která požehná tvůj život, Esterbrooku, budu ráda. A teď dobrou noc. Chci být sama.“

U dveří se otočil, aby se za ni ohlédl, jak stojí v celé své sladké vznešenosti v soumračném šeru, a ostré uvědomění všeho, co ztratil, ho přimělo sklonit hlavu s rychlým záchvěvem lítosti. Pak vyšel do temnoty letní noci. O hodinu později stál sám na malém místě, kde se předešlého večera rozloučil s Magdalénou. Mezi borovicemi, které lemovaly břeh za ním, sténal neklidný noční vítr; měsíc zářivě svítil

a měnil klidnou hladinu zálivu v mléčně bílý lesk. Vytáhl z kapsy Marianin prsten a uctivě ho políbil. Pak ho od sebe odhodil daleko nad hladinu. Diamant se na okamžik zableskl v měsíčním světle a pak s drobným šplouchnutím dopadl mezi vlnky. Esterbrook se otočil k zátoce, která ležela temná a tichá v zákrutu mezi půlměsícovými mysy. Z nízkého okapu Barrettovy chaty probleskovalo osamělé světlo.

„Vracím se k tobě, moje Magdaléno!“